

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!



Борба

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXV

1978

ЯНУАРИ

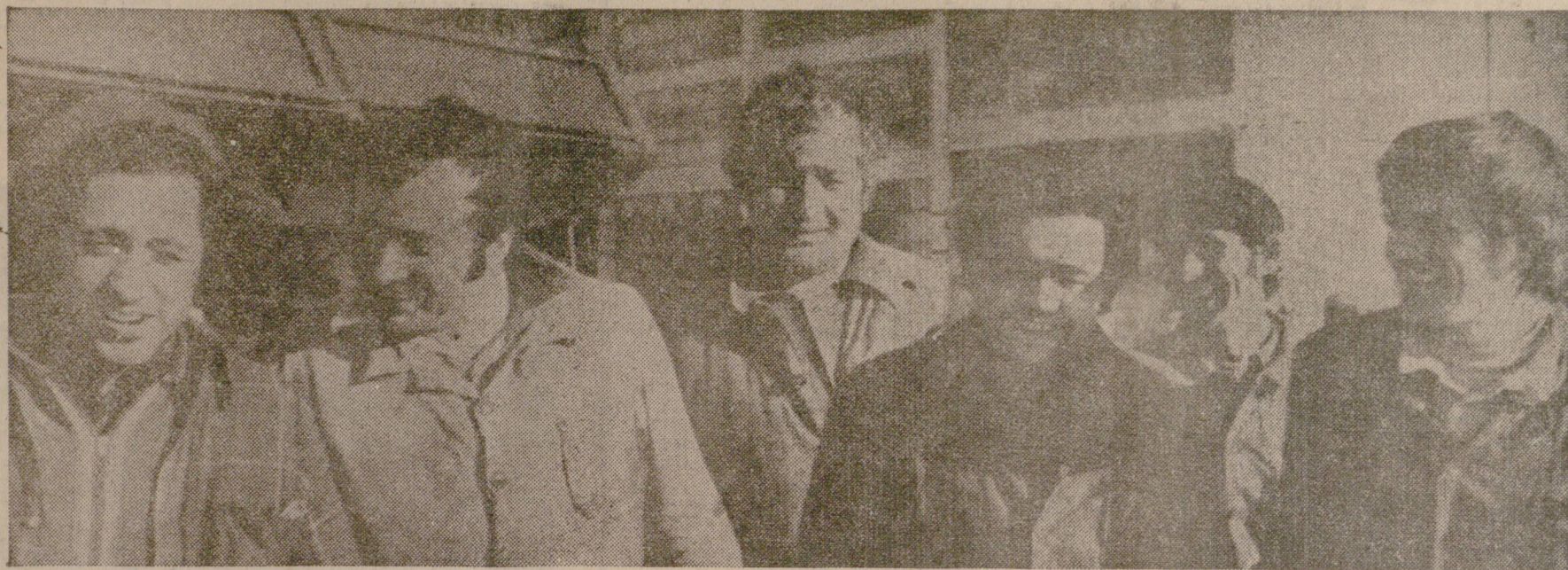
7

Събота

Вестникът е основан
през 1943 година

Брой 4 (3995)

Цена 2 стотинки



Заводът за ремаркета е едно от водещите предприятия в Елена, което произвежда над една трета от обема на промишлената продукция в града. През миналата година колективът изпълни предсрочно годишната си задача и разработи обстоен инженерен проект за постигане на нови върхове в икономическото си развитие. Производителността на труда през третата година на VII петилетка ще нарасне с 24 пункта, а обемът на продукцията — с 28 на сто.

В чест на Националната партийна конференция работниците и специалистите от завода обещава да изпълнят предсрочно месечните и тримесечни производствени задачи. В дни на ударен труд превръщат своето всекидневие и членовете на бригадата с ръководител Георги Бован от участват за производство на бордови и самосвални ремарке та.

Снимка Иван РУСОВ

ОТ НАЧАЛОТО—НАД ГРАФИКА

Работническият колектив на фабрика „Васил Левски“ във Велико Търново започна годината с оптимизъм и увереност за активен принос в превръщане девиза на петилетката за ефективност и качество. Основане за това дава напрежението, но напълно реален план, който предвижда увеличение на продукцията за близо три милиона лева, разнообразяване на асортимента и подобряване на качеството. А това означава пълно да се натоварят производствените мощности, които колективът съумя почти изцяло да обнови и модернизира.

В действие влязоха редица високопроизводителни технологични линии за съвременно производство на неткан текстил. На тази основа ще се увеличат неколкостранно изработката на стенини тапети — едно но и перспективно изделие за чужда, а производството на иглобавнието подови покрития достигне един милион квадратни метра. Неотдавна започна работа и багрилният цех, който ще задоволява не само нуждите на фабриката, но ще багри материали и за други текстилни предприятия в страната.

Резултатите от първите работни дни на новата година потвърждават благородните стремежи на работниците и специалистите. Над графика са произведени 1500 кв. м неткан текстил, обогатени са в повече два тона влакна, оползотворени са 1000 килограма отпадъчни материали.

След успешни пробни серии започна редовно производство на помощни текстилни материали за шивашката промишленост. Досега те се внасяха от чужбина. С усвояване на производството им ще се спести из страната ценна валута.

Петранка ДИМИТРОВА

Първите съветски туристи

Прекрасна е традицията във Велико Търново първите за годината съветски туристи да се посрещат по стар славянски обичай, така както преди 100 години нашият народ е срещал братята-освободители.

В сряда в клуба на съветския турист в хотел „Етър“ бе особено оживено, звучеше руска реч. С добре дошли съветските педагози от Новосибирск бяха поздравени от Елена Чапкънова, секретар на Окръжния комитет за българо-съветска дружба.

Благодаря за сърдечния прием ръководителката на групата Диана Сергеевна.

Възпитаници на училище „Христо Смирненски“ сурвакаха съветските хора, пожелаха им Нова година да бъде мирна и плодотворна, да им носи повече радост.

Гостите разгледаха забележителностите на старопрестолния град.

Петър ДИМИТРОВ

„Криминална песен“ на великотърновска сцена



Артистите Стефан Самсуев (Марин Янев) и Румяна Гайтанджиева (Невена) в сцена от спектакъла

„Криминална песен“ от Иван Радоев е втората за сезона съвременна българска пие са, която поднася на зрителите си драматичният състав на ДМТ „Константин Кисимов“. Това вече е основание да вярваме, че интересът на колектива към съвременната българска драматургия не е случаен и че в бъдеще можем да очакваме нови подобни срещи.

Постановката на „Криминал-

на песен“, чието премиерно представление се състоя снощи, е дело на гост-режисьора Миодан Събев, гост-художника Ардаш Тавучкиан, музика—Бенедикт Молхов. В спектакъла участвуват артистите Стефан Самсуев, Евгени Дойчинов, Елена Андреева, Томаица Петева, Николай Панков, Румяна Гайтанджиева, Антон Савов, Станка Пенчева и Свобода Мирчева.

Николина РАДЕВА

Богата библиотечна дейност

През изминалата година градската библиотека при читалище „Напредък“ в Елена разви богата дейност. Увеличиха се нейните читатели. От 28 114 през 1976 г. те станаха 31 707 през 1977 г.

Много добре беше организирана читателската конференция на тема „Образът на жената в съвременната литература“. Обсъдено беше сп. „Заране“ с участието на членове на редакционната колегия, състоя се среща на редакционния „Детски екран“ при Българската телевизия с малките зрители.

Във връзка със 100-годишнината от Освобождението читателите се готвят за среща със Стефан Димев, автор на романа „Пътят към София“ и с народния артист Георги Георгиев-Гец, главен герой в едноименния филм.

Голяма заслуга за това имат библиотечарите Мария Кичева, Пенка Обретенова и Румяна Стойкова.

Йордан БОРИСОВ

Хора, с които се гордеем

Докато може да се труди

На пръв поглед Боца Конова е съвсем обикновена 76-годишна жена от селски произход. Тя живяла в село, а сега живее в градски апартамент — приютила се при синовете и внуците, без време откъснати от дома и земята си на село, топлината на семейното огнище да поддържа. Жени, които никога няма да свикнат с купешките градски наредби и докато очите им виждат и ръцете им могат, все нещо майсторят — я плетат, я пъстрат шевница или шарена черга, която скрива душата и продължава рода български. И нейните сандъци са пълни с такава нашенска хубост, от ръцете ѝ излизала.

Само че баба Боца (така галено я наричат съквартирантите ѝ от квартал „Димитър Иванов“) не е от онези затворени жени, дето ще се посветят единствено на грижите около домакинството на дъщерята, макар че те не са никак малко. Нейните неуморни ръце, сбръчкани от години и работа, готвят, перат, чистят, шият и плетат, краката ѝ безспирно шета до пазара, до детската градина на правничката Албена, а понякога и до ясли-те на Алексей. Че нали на младите все не им стига времето. Дъщерята на работа по цял ден, внучката Людмила е студентка-заочничка, руска филология завършва, сега дипломна работа ѝ предстои, пък наесен в Съветския съюз ще замине с мъжа си, Борислав. Там ще продължава той науките си — не може да скрие гордостта си възрастната жена.

И тъй, покрай младите неусетно се навъртат 22 години в апартамент на улица „Възрождение“ № 7 в старопрестолния град.

Дали защото дойде от село, или пък защото си е такава по характер — общителна и обична, в къщи все не я свърта. Ще излезе рано-рано сутрин, ще премете цялата улица, тротоара, ще се раздвие с комшиите, ще им пожелае лека работа и споен ден и чак тогава ще се прибере в къщи. А на времето, когато имаше бригади в квартала, в селското стопанство, тя беше винаги сред първите доброволци. И сега още баба Боца с шумно ление си спомня бригадите в Ресен — не помни ден да е пропуснала.

Преди седем години дойдоха хора от градския съвет и на пустото място до обществено-фронтовския клуб, току срещу блока на баба Боца, засади розови храсти. Без да чака да я подканят, възрастната жена се зае с грижите около новата градинка. Прекопаваша я по четири пъти в годината, поливаша я с вода от къщи, доизкусури я, разни пъстри китки засади околността — който мине отгук, не може да ѝ не се нагледа. Такива рози в цяло Търново няма — не може да се нахвали баба Боца. Само дето нощно време не може да ги опази от пакостни ръце — това ѝ е грижата.

За да не отминават равнодушни красотата, за да я търсят и творят...

Естетическото възпитание във всекидневното на децата от обединеното детско заведение „Ангел Каралийчев“ в Стражица

Красотата. Тя е между нас — в природата, в дома ни, в хората. Стига да умеем да я открием и обикнем. А как ще обичаме красотата, как ще разпознаем нейните многобройни лица, ако още от малки не сме привикнали на това. Днес, когато толкова усилено се работи за естетическото възпитание на младите, когато цяло едно общество си е поставило голямата цел — възпитанието на все-страни развити личности, не трябва да подценяваме всяка, макар и дребна проява на този проблем. Най-ранната детска възраст — първите мигове на съприкосновение със света са най-впечатляващи и трайни. Затова трябва да се постараем те да бъдат красиви.

Много щастливи дни от своето детство ще запомнят децата от обединеното детско заведение „Ангел Каралийчев“ в Стражица. Последният месец на годината е покрил със сняг двора, където за игра, басейна. Затова пък в стаята е шумно и весело. Децата от най-малката първа група заварихме увлечени в игра. Приятно е да се порадваш на тригодишните малчугани с червени манитички — спретнати, жизнерадостни. Скоро ще започне занятието по музикално възпитание. Столчетата се раздвижат бързо, играчките отиват по местата си и една неспокойна редица се наизва пред музикалната ръководителка Мария Дякова. А тя е взела акордеона и с приветлива усмивка приказва малките палачиници да изпест най-хубавите песни. А те са за Дядо Мраз, за пухкавите бели снежинки, за пързалките. Дали този път ще се проявят Цецата, Стелето, Лъчката или кое да е от децата зависи най-вече от тяхното внимание. Но едно е важното — в тях първи часове по музика децата се доближават до изкуството, макар и в неговите най-елементарни прояви, обикнат песните и с удоволствие сами ги изпълняват.

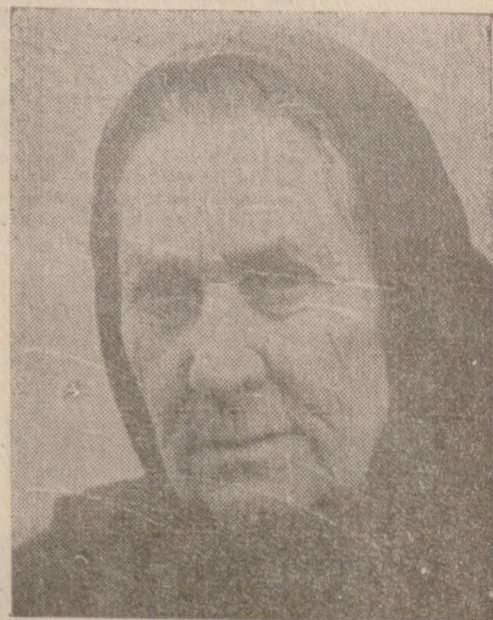
А естетическото възпитание се осъществява чрез много и най-разнообразни форми. С

удоволствие наблюдавах занятието по рисуване на трета група. Учителката Милка Христова вече бе обяснила темата — животните в гората. Пред всяко дете имаше лист и цветни моливи. Всичко оставаше вечно на тяхното въображение. И не след дълго белият лист бе населен с живот. Антония бе избрала за своя героиня Кума Лиса и малките листчета. „Колко е хубаво в гората!“ — ни внушаваше същевременно картината на Росица и гурците катерчици по дърветата. Рисуваните издаваха светуещица нето на децата, умението им да си служат с цветовете, да откриват красотата в природата. Нали на това ги учеха техните учителки.

Дали в занятията по музикално или трудово възпитание, чрез изобразителните дейности или чрез художествената литература възпитаниците на обединеното заведение „Ангел Каралийчев“ се приобщават активно към света на прекрасното. А може би чрез всичките дейности заедно. Защото естетическото възпитание не е отделен момент, а вседневна задача за учителите и децата тук. И както споделя директорката Величка Иванова: „Ние не правим нещо особено, по-различно от другите. Нашата задача е да научим децата да забелязват красотата — в природата, в изкуството и сами да го внесат в ежедневието си.“ А това вече не е малко. Да накараме едно дете да не бъде безразлично към своето облекло, към подредения детски кът, към играчките или рисуваните, а може би и към есенния листопад, към заскрежената тяхна гора или към една хубава мелодия...

Възпитаниците на обединеното детско заведение „Ангел Каралийчев“ в Стражица, потопите на своя влюбен в красотата на живота възшебник на словото, няма да отминат равнодушно тази красота. Ще я търсят, а може би някога и сами ще я създават...

Донка ХРИСТОВА



И още нещо — гледаш навсякъде гиздави къщи подредени, и дворовете им хубави, ама стопаните им само за своето си мислят. А пък нали улицата, по която всеки ден вървим, е също наша? Защо тогава да не се грижим всички за нея. Не че ѝ тежи на възрастната жена сама да поддържа реда, нали и нея никой не я кара, ама божи за общото. Пък и така-си знае тя — от работа на човека нищо не му става. Докато може, трябва да се труди.

Еквивалентът на нейния труд извън дома са многобройните награди от ръководството на 76-та нивова отечественофронтовска организация и от кварталния комитет на квартал „Димитър Иванов“, отличителният знак на градския комитет на Отечественния фронт, заслуженото място сред първенците в съревнуването „Търновград е наш, ние сме негови граждани“.

Колко хубаво би било, ако всяка градинка, всяка улица или поне всеки квартал си има своята баба Боца. Четвърта и първа за годините си, с неуморни всеможещи ръце, с чувство за ред и красота, с добра дума за всекиго. А още по-хубаво ще е, ако у всеки от нас заговори нейното чувство за отговорност и загриженост към нашата улица, нашия квартал, нашия град.

Мария КАЧАКОВА



Съветските туристи в Окръжния исторически музей

Александър ТОШЕ

Четвърт век литературен кръжок „Н. И. Вапцаров“

В края на декември 1977 г. бе чествувана 25-годишнината на литературния кръжок „Н. И. Вапцаров“ при Дома на Народната армия във Велико Търново. Създаден през 1952 г. от Димитър Ненчев, Христо Черняев, Пламен Цонев, Димитър Гулев, Спиридон Синков, Йосиф Дарев, Стефан Си меонов и други, кръжокът стана ковацница на талантливи творци. През него минаха вече утвърдените поети, писатели, журналисти и общественици Лозан Стрелков, Орлин Орлинов, Димитър Точев, Викториз Генова, Христо Маринчев и други. Следва в развитието на кръжъка като неговите председатели оставиха скромният и енергичен Константин Павлевски, поетът и приложникът Николай Минчев.

Кръжокът поддържа творчески връзки с известни автори. Гостували са ни Елисавета Багряна, проф. Ефрем Каранфилов, Младен Исаев, Лозан Стрелков, Орлин Орлинов, Александър Гетман, Евстати Бурнаски, Лилия Стефанова, Станка Пенчева, Матей Шопкин, Станислав Сириев, Драгомир Асенов, Давид Овадия, Иван Аржентински. Наш гост беше и майката на Вапцаров Елена Вапцарова.

От година на година кръжокът се подмладява. Наред с Викториз Генова, поетеса, автор на няколко документални повести, Златко Златев, разказвач, детски поет. Методи Бахчеванов, поетите Трифон Трифонов и Тодор Тодоров, автор на миниатюри Георги Янков, в кръжъка расте младата творческа смяна. Мария Велизарова ни кара да възраваме, че ще продължи да се развива в областта на лириката, по постоянно обогатявайки поетическата си палитра, Мариана Корфоновска подсказва, че има поетично виждане и изпит речното на подхванатата тема може да й донесе само успех, а най-младата кръжочничка Валя Енева, ученичка в девети клас, ни радва с първите си стихове в поезията.

Литературният кръжок „Н. И. Вапцаров“ продължава да бъде притегателна сила за младите творци и всеки четвъртък приема своите членове в библиотеката на Дома на Народната армия, където винаги приветлива, анимална и всеотдайна ни очаква библиотекарката Вера Ковачева.

Иван АНЧЕВ

ЖЕРАВНЕНСКА МАГИЯ

Гайда ли писна!
Сватбарски ли тъпан удари!
Грабва ме нашески празник —
в багри невиджани лумнал.
Щедър,
листопадът пилее пендари
и нозете ми тънат в жарави —
опадала шума...
Праг ли пристъпя —
по момински — радостно скришом
зашепват си шарки по черги,
по дари извезани.
И тавани ме грейт със слънца стогодишни,
паралин търкулнати
канят със пестра трапеца...
Край порти ковани
и под клони надвесени
омагьосана
пия омайното биле до дъно.
В слънчево злато грейнала,
Жеравна есенна,
на сърцето ми ляга
като тежък дар —
наиз алтъни...

Викториз ГЕНОВА

Провинциален делник

В прозорците разтворени от лятото
с последни сили слънчевите наднича.
Притегля зелена калдъръма
краката, натекли от умора.
Събужда се съседската глъчави —
там до плета жената тупа,
съседът тук градината си преклопава.
Деца бързат да напрат здрача,
възседнали последните игри,
докато морно слънцето заспи
в разчупения хляб на масата.

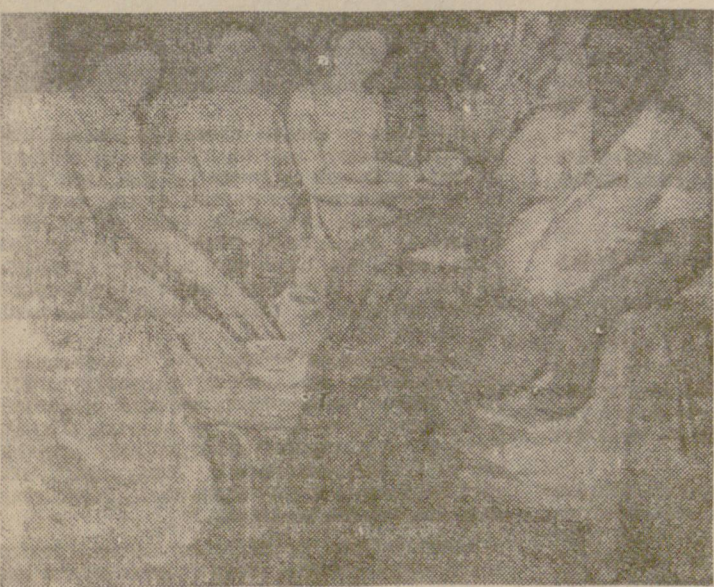
Мариана КОРФОНОВА

Ловеч

Жадувам утрото на моя град,
когато във разсънвалия люляк
тихо шепне вятърът
и уморената река
ревново се притиска
до рамото на галещия бряг.
Сънувам гордите, замислени скали,
видели пламъка
в очите на Апостола
и моста дървен,
с покрив и дюкянчета
надвесени от двете му страни.
Тъгувам за чешмата в Баш Бунар,
грижовно скътана
в бръшлян и папрати,
за осмислите беловласи камъни.
И вярвам, край вековните липи,
обрасъл с горски ягоди
и дъхав цвят,
сълзите — капчици роса,
избърсва топло друмът стар
и чака да се върна у дома.

Димка ПЕТРОВА

Камерната изложба на Цанко Петров



Цанко ПЕТРОВ

„Кафе за Манасиев“

Камерната изложба на Цанко Петров е продължение на самостоятелната му изява в Трявна и като такава е натрупал в ателие си, тя е закономерен ре



Поетесата Станка Пенчева гостува на кръжъка „Н. И. Вапцаров“

Размисъл на глас

Към поезията няма стъпала
и утъпкани пътеки.
И не стига нейните била,
не стига всеки.
Щом закрачиш
в тези стръмни друми,
не очаквай чуждо рамо.
За поезията трябва
свои думи
и сърце голямо.

Методи БАХЧЕВАНОВ

Преди разсъмване

Когато пламъците на огъня се скъсва и тъмнината приближи, старецът се приведе, сграбчи няколко вършини и ги хвърли върху жаравата. Суровите клони се превиха от топлината, запращаха, засъскаха, после пламнаха из веднъж и мракът се върна към вратата. Момчето, което лежеше върху овчите кожи, отмахна с ръка дългата черна коса, разпиляла се върху очите му, и се обърна към стената. Старецът се отпусна на кожите до момчето, но на вратата се похлопа силно и продължително. Сепна се. Кой ли бе закъснял в тая зимна нощ?

— Дядо Стояне! Дядо Стояне! — разнесе се нетърпелив глас зад вратата и тропането се усили.

— Ида, ида! — отвърна старецът и като пъхнаше, бавно се надигна. Извади залостката и вратата го обхвана навътре. Вятърът се върна в стаята и заедно със снега влетя нощният гост, целият побелял. Залостиха се, стиснаха вратата. После се изправиха пред огнището. Под трепкащата светлина на пламъците старецът огледа възлежния.

— Ти ли се бреш, Асене? Де си тръгнал по това време? Да не би брат ми да е болен или що?

— Асен свали капка, отпруго в коляното си и погледна към момчето.

— Спи ли? — попита тихо и протегна ръце към огъня.

— Отдавна и заспа. Цял ден върта бравата. Капнало е от умора — старецът се обърна към момчето и повдигна салвения ямурлук.

— Дядо Стояне, нямам време за губене. Трябва да се върна в селото преди разсъмване. Изпратиха ме от комитет. Поръчаха ми да ти кажа, че ще трябва да работиш, много дълго за дело то. Голяма работа се отваря, дядо Стояне! — Асен погледна спящото момче.

Стори му се, че клепачите му трепнаха, затова се наведе към стареца и продължи тихо. — Ще ковам оръжие. И най-важното, което се реши, е да се правят топове.

— Топове? — повтори учуден дядо Стояне, сякаш не бе си дочул.

— Ще ги правят от дърво, дърво, а откън ще ги опа

Момчето се притисна рапотно към него, затопли се и заспа усмихнато. А старецът не можеше да затвори очи. Той видяше своите синове събрани в ковачницата на брат му. Чуваха пъшкането на дулото, песента на чуковете и наковалните. Блестяха изкованите ножове и ятагани. Блъхаха огън дървени те топове... Вече се българското знаме...

През единствения прозорец заструи бледата светлина на първия ден на Новата 1876 година.

Златко ЗЛАТЕВ

КРАЙ ЗВЕЗДЕЦ

Нощта във чер воал седи.
Нощта звъни от тишина.
Под едри трепкащи звезди
заспива Странджа планина.

Заспива Странджа планина,
а аз и моите стихове
покрай граничната бразда

с Родината сме насаме.
Любов е тя и дълг свещен.
Не се измерва с разстояния.
И няма други свят за мен
без парещото и дихание.

Трифон ТРИФОНОВ

Както в композицията, така и в портрета цветът, мажката, тяхното нанасяне придават вяталност, оттенък на позицията в добрия смисъл на думата. И тук виждаме пластични проблеми, свързани с голото тяло. То не е епизодично в творчеството на художника, а ила от естествена необходимост, овеществена чрез различни форми, които придават камерно звучене на „Белото кресло“, „Тяло“, „Зелената наметка“. Цветът създава и атмосфера, рата на притихналост във „Влюбени“, „След сина“, „Детски портрет“, „Дамски портрет“. Цялата се отнася до картината, в която съм изобразен аз, мисля че тя е онят да се направи не толкова портрет в истинския смисъл на думата, колкото да се създаде ситуация — женска и аксесорна, която би помогнала да се навлезе в света на човека.

В заключение искам да кажа, че пред младия ни колега, както и пред всеки хуложник, стои въпросът за бъдещето. Доложко ще стъпваме да развие професионалните и художествените моменти, до които се е докоснал, доколко интуитивното ще бъде осъзнато, за да се вплете в още по-проблемни и мащабни творби с дълбоко човешко измерение

доц. Янаки МАНАСИЕВ

Справочник на читателя

Филмите през седмицата

През идващата седмица по екраните на кината във Велико Търново ще видим няколко нови филма.

„АЛИС НЕ ЖИВЕЕ ВЕЧЕ ТУК“ — филм на САЩ, режисор Мартин Скорсиз. Филмът разказва за трудния път на една жена към обикновеното щастие, за самотата и несигурността пред утрешния ден.

„ТРИНИ“ — производство на ДЕФА. Историко-философски филм, създаден по едноименния роман на писателя Лудвиг Рен. Действието му ни пренася в суровите дни на Мексиканската революция (1911—1914), когато то онеправданите народни маси се вдигат на въоръжена борба за свобода. В центъра на събитията е младият мексикански индianец Трини, който по поръчение на водача на въстаниците замества за далечен град със специално поръчение...

„КОНЦЕРТ ЗА НАСЛЕДНИЦИ“ — чехословашки филм за нравствената и духовна отчужденост между възрастните и техните деца, за сериозното и несериозно отношение към живота, за необходимостта от позиция и възраст на определени принципи.

По време на една кинопрожекция почина старият генерал Кота. Доктор Махата, негов приятел, разказва на своя колега историята на генерала. Той не е живял

добре със сина си, цигулар по професия, лекомислен и неспособен за здравите нравствени принципи на своя баща. Това е довело до отчуждаване на двамата, до сложни взаимоотношения и в крайна сметка до смъртта на прекрасния човек и боен другар генерал Кота.

„СОНАТА НАД ЕЗЕРОТО“ — все още познат на зрителите загубен сценарист на филма са Реджина Езера и Гунар Цилияски.

Лаура, учителка по професия, е надарена с редки качества — тя притежава необикновено усещане, максималистка е в своите изисквания към живота, към себе си и околните. Нейният мъж Рихард, по прикрити Рич, по време на лова в нетрезво състояние застреля своя приятел. В атия той непрекъснато мисли за престъпното, когато ще излезе на свобода и ще се срещне със съвестта си. Лаура е единственият човек, освен децата, който му е необходим повече от всичко. Но след всичко случило се, след раздялата, чувствата на Лаура към него забележимо започват да охлаждат. В решаващия момент, макар и болезнено, тя решава да остане вярна на Рихард. Нейният цялостен характер, чувствата й за отговорност към съвестта, разбирането й за своята моралната й устойчивост определят това решение.



Кадр из филма „Алис не живее вече тук“

КИНО

От понеделник до неделя включително кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Полтава“ — тел. 2-05-42, голяма зала — 10, 16, 18, 18 и 20 часа; малка зала, студентски филм — „Благослови децата и животните“, детски филм — от 17.30 часа, а в събота и неделя от 10 часа; научно-популярни и документални филми — 18.30 часа — „Старият Пловдив“, „Фронт на старостта“, Тайната на глината“, „Искра“ — тел. 2-00-43, „Трапезът“ — 10, 13.30, 15.30, 18 и 20 часа, „Десет септември“ — тел. 2-00-54, „Трини“ — 10, 15.30 и 18 часа, „Концерт за наследници“ — 13.30 и 20 часа; „Труден фронт“ и квартал „Чолакони“ — „Соната над езеро то“.

ГОРНА ОРХОВИЦА: „Ленин“ — тел. 4-21-71, „Данни“, „Под знамето на елена“, „По външа следа“ квартал „Калинин“ — „Доктор Младен“, „Стрел“, пробно кино кино „Хар. Стоянов“ — тел. 67-61, „Под знамето на елена“, „Завест на нивата“.

СВИШОВ: „Алеко“ — „Войни на свобода“, „Голямата ваканция“, „Девят месец“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „А. близкият“, „Трапезът“, „Невинният“.

ЛЯСКОВИЦА: „Христо Ботев“ — тел. 20-44, „Пазачът на плажа през зимата“, „Защо не мога да бъда послушен“, „Издание тук, тук бият ли?“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — тел. 21-55, „Всеки познава Кадкин“, „Доктор Младен“.

ПОДСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Петков“ — тел. 22-27, „Аз съм перверен“, „Българският крадец“, „Небе-земя-небе“.

СТРАЖИЦА: „Развитие“ — тел. 24-42, „Приспийна песен за мъже“, „Един малък град в Тел слън“.

СУХИНДОЛ: „Трезвеноост“ — тел. 304, „Тереза, няма да те изос

таля“, „Даете ваксдажничета“, „Новите испанци“.

КИЛИФАРЕВО: „Петко Азичев“ — „Олово в крилето“, „Винету“ — „Граф Монте Кристо“, „ДЕБЕЛЕН: „Георги Николов“.

„Толкова песни, толкова души“, „Винету“, „Уханье в мира ка“.

ПОЛНА ОРХОВИЦА: „Москва“ — „Гаврошчетата“, „Авантаж“.

ЗЛАТАРИЦА: „Стефан Понстоанон“ — „Приспийна песен за мъже“, „Табурет отива към неба“, „Златото на пръскара“.

БЯЛА ЧЕРКВА: „Труд“ — тел. 572, „Всеки познава Кадкин“, „Геламата змия“, „Аванти“.

ТЕАТЪР

Драматично-музикалният театър „Константин Кисимов“ ще представи:

„Криминална песен“ — Иван Радоев — днес, във вторник и в среда — Велико Търново; четвъртък — Елена, петък — Горна Орховица.

„Роза за Криминал“ — днес в Ресен, във вторник — Павликени, четвъртък — Велико Търново.

„Прилепът“ — петък във Велико Търново.

КОНЦЕРТИ

От 10 до 17 януари в окръжната филхармония група при Главна дирекция „Българска музика“.

СПОРТНИ ПРОЯВИ

От 7 до 10 януари във Велико Търново окръжно лично първенство по шахмат — жени.

ДЕЖУРНА АПТЕКА

В събота и неделя във Велико Търново от 7 до 21 часа дежурна аптека № 5 — улица „Васил Левски“ 33; от 21 до 7 часа дежурна нощната аптека.

Кръгословица

По посоча на часовниковата стрелка:

1. Химически елемент от II група на периодичната система. 2. Остров в Средиземно море. 3. Държавна в Югоизточна Азия. 4. Германски химик-органик, който първи получава синтетично индиго. 5. Руски художник, автор на картината „Запорожци пишат писмо на турския султан“. 6. Река в Африка. 7. Село във Великотърновски окръг. 8. Български художник (1861—1902). 9. Хунски вожд. 10. Топографско дърво. 11. Европеска столица.

Окръжен съвет на Организацията за военотехническа подготовка на населението — Велико Търново

съобщава

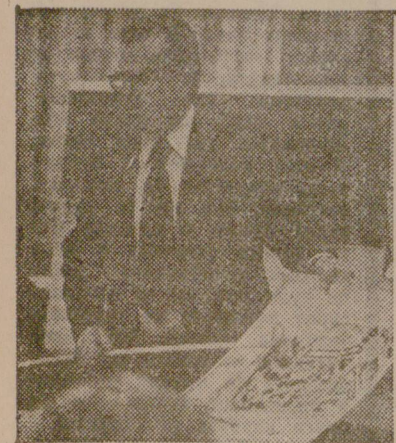
на гражданите, че желаещите да завършат курсовете за водачи на моторни превозни средства от категориите „А“ (мотоциклети), „В“ (побителни шофьори) и „М“ (мото педисти), могат да се запишат в стая № 39 в сградата на Младешкия дом (до Военното училище).

За останалите градове от окръга записванията ще се извършват в съответните градски съвети на ОВТН.

Записванията започват от 3. 1. 1978 година в дните вторник, среда и четвъртък от 14 до 17 часа.

Школата към Окръжния съвет на Организацията за военотехническа подготовка на населението, подготвя професионални шофьори. Срокът за подаване на документите за II смяна е 15. 1. 1978 година чрез Военното окръжие. Следващите курсове на школата са на пълен държавен пансион. Справки на телефон 2-14-79.

Велико Търново — продължение на великолепното ни архитектурно наследство



Интервю с народния архитект Никола НИКОЛОВ, главен отговорник по архитектурно-благоустройственото изграждане на Велико Търново

В навечерието на Нова година във Велико Търново бе главният архитект на града н. а. Никола НИКОЛОВ. Той бе любезен да отговори на зададените му от представители на редакцията въпроси.

— Другарю Николае, Вашето идване в града е свързано с конкретен повод. Бихте ли запознали читателите на вестника с въпросите, които бяха решени в разговора Ви с ръководството на града?

— Срещата беше по повод една заповед на председателя на Комитета за архитектура и благоустройство във връзка с постановлението на Министерския съвет за създаване на детски автоградеца. По моя преценка наименованието е твърде гръмо — става дума за нещо по-скромно, за асфалтиране алеите на една малка площадка, на която децата ще могат да се обичат нагледно от най-ранна възраст (от 4 до 12 години) — в спазване правилата за движение. Целта е не толкова да имат някаква практическа полза като бързи шофьори, а да могат на тази възраст да се предпазват от опасностите на улицата, тъй като бе констатирано, че в окръжните градове нещастията с деца прогряват нарастват. В резултат на тази констатация Министерският съвет издаде по спешност постановление. Разбира се, сроковете за изпълнението му — 1976 година, отдавна са минали, а тук нищо не е направено, сещаме се едва сега. Не ние, а тези, които отговарят за изпълнението му — съответни отдели на градския и Окръжния народен съвет и органите на КАТ.

Тази площадка трябва да се създаде не само за обучение, а и да се заинтеригува по-малките възрастни групи — да не играят на улицата, а да се насочват там. Площадката би могла да се комбинира с малък зоопарк, пъزلалки с шейни, ледена пъзалка за кълби през зимните месеци. Въобще да се осмисли едно по-спокойно място, където децата да играят и съществено през хубавите месеци да се причуват с малки велосипедчета, детски автомобилчета и с моторни картинги — материална база, която градското ръководство явно ще трябва да закупи, да разгледат правилно в различните обстоятелства.

Замисълът е хубав, но трябва да подкрепят, че всичко се прави с много ограничени средства — около 15 000 — 20 000 лева. Искане ни се да разгледаме въпроса в по-голяма перспектива. Както изтъкнаха някои членове на комисията, в много страни той се решава по-комплексно — детските кътове се изнасят извън територията на населените места.

— Трудностите за Варуша специално са от характера на липсата на елемент на заинтересованост от страна на строителя. Защото навлязла в една много трудоемка работа, която не се подпада на механизизирано строителство и на норми, каквито бихме изисквали при работа със съвременни материали на обект, до който много по-лесно могат да идват самосвали, да се създаде бетонов възел, да се използват съвременни методи на монтаж или пълъзач кофраж. Тук всичко е свързано с реставрация, адаптация и пригаждане към съвременни нужди на малки обекти.

— Неведнъж е ставало дума за трудностите, които съпътствуват изграждането на старата част на Велико Търново. Проблемът, както многократно е изтъквано, се изостря, а темпото не се ускорява. Това основателно тревожи не само обитателите на тази част на града, но и всички, които очакват да видят обновлението ѝ.



„Трифонския“ — един от новите квартали на града, свидетелстващ, че и със съвременни методи на строителство може да се избегне сивотата.

селените места. В такава обстановка се предвижда стационарно обучение на децата при интернатен режим — престояване за по-дълго време с престиване, с беседа, проекции на филми за правилата на движението и т. н. Предложихме паралелно с локалното решаване на въпроса в по-далечна перспектива да се насочим към парка Света гора. Да се слезе надолу към студентския спортен комплекс и като се мине през Френк хисар, който в бъдеще ще освободи дим, да се излезе на Момина крепост и на най-посещавания в сегашния парк Ксифиор. В бъдеще там да създадем детско градинче в по-едър мащаб, което да бъде комбинирано с автоградеца.

Това, което сега уточнихме и решихме в перспектива, ще останат решението градско автоградеца. То ще бъде точно срещу паметника на Благова — Габровски, на отвъдната страна на трасето София — Варна. Непосредствено до пътя и като продължение на парк „Габровски“, то ще оформи още една паркова зона. През пътя ще се мине с подлез или надлез при Сечената скала, като се направят стоянки за автобуси и в двете посоки за пристиганци с обществен транспорт децата, за да се отклонят движението и се създаде по-безопасна обстановка за слизане. Стрехиме се да не засягаме обработваемите площи или ако вземем — да бъдат малко. След застрояването на „Пишмана“ това място ще остане паркова зона, но сега там има частни имоти — някои с малки къщици-вилли, с овощни насаждения и затова гледане да не посягаме на тях. Въпросът се свежда до няколко декара, а останалата площ е необработваема. Така че в рамките на това решение на парк „Габровски“ и с дооформянето му искаме да намерим място на автоградеца. Ако се съди от проучаваната и материалите на главпроект, то ще представлява асфалтирана малка pista със съответните завои, прави участъци, с обозначени места за пресичане. С помощта на инструктори от КАТ или на преподаватели от училищата децата там ще могат да се обучават нагледно в правилата за движение.

Като че ли разковничето в тази история се свежда да се намери онова решение, което ще заинтересова стопанския строител. Само по административен път и с административни мерки въпросът няма да се реши, защото някой трябва да поеме преразходите, които ще се явят.

Проектна готовност имаме. Вече минахме фазата на кварталните и строителни планове. За някои участъци на Варуша с местната Зонална проектантска организация сме дали проектни решения (работна фаза) за строителство на цели квартали.

— Този въпрос много пъти е обсъждан от Изпълнителното бюро на Общонародния комитет за развие на Велико Търново, в което са включени и представители на градските и окръжните административни и партийни ръководства. Струва ми се, че ако е искрен, човек не може да оправдае известна мнудост, която съществувала в системата главно на градското ръководство. Трудно е да се оправдаят тези забавяния. На всяко заседание на бюро се напомня много остро за тях, въпросът винаги е стоял на дневен ред. Защото проблемите наистина се изостряват, темпото не се увеличават и даже определено може да се каже, че не сме сложили още сериозното начало на строителството. А причини да не се започне няма или по-скоро е тази — кой ще добави осъщаването, което се налага. Да разчитаме на средствата и спестяванията на градините, че биде малко бегане от проблема. Градините не са дължини със своите спестявания да ни правят паметници. Така, че въпросът е и социален, не само строго административно-финансов. Като се събвора всичко, се стига до една безпомощност, бих казал до една безсилие. Ако трябва да се вземат пари от държавата, трябва определено и ясно да се каже колко и за какво ги вземаме. Това

— Следователно въпросът е открит повече в социалния аспект, т. е. условията и бити, при които живеят хората в тази част на града.

— Трябва да се помогне с държавни средства, за да се запознаят приблизително същият образ и обем, като се направи вътрешна адаптация на жилищата. Отвън да се запази мащабът от същия материал и цвят, но всичко вътре да се изгради със съвременни материали, да се снабдят домовете със съвременни инсталации — за газ, за електроуреди, със съвременен санитарен възел с баня. За това става дума и то може да се реши в архитектурно отношение. Проблемът е в трудоемкостта и средствата. Безспорно, пътят има много. Единият е да се отчуждат тези квартали, да се изградят със средства на държавата и след това там да се настанят с предимство тези, които са живели и имат желание да останат в съответния квартал. Градините ще заплащат една част от стойността на жилището в налична дълга — със заемки от банката, а за останалата част евентуално да им помогне държавата. Защото те струва скъпо, геренът е труден.

— Като се имат предвид жилищните нужди на града, това изглежда че биде твърде гъден път.

— И все пак трябва да има един оборотен фонд. Така или иначе по време на строителството хората не могат да останат на Варуша. Те трябва да бъдат настанени в този оборотен фонд. Желателно е това да се прави по квартали, за да не се пречи на работата. Ако се започне по стопански начин, един ще има средства, друг няма, услужения се положението и се губи време. Може и тук да опита ме стопанския начин на изграждане, както направихме в квартал

— Как оценявате архитектурния образ на новата част на Велико Търново и какви са тенденциите за новите квартали, които предстои да бъдат застроени?

— Новата част се развива нормално. По моя преценка болното място остава благоустрояването, за което отделяме много малко средства. Ние като че ли свикнахме с този недостатък и той не ни прави впечатление. А това е не завършен цикъл. Щом няма благоустрояване, гражданите не се приучават на самодисциплина, а по-скоро ги приучаваме на недисциплинираност. Разхвърлят отпадъци, строителни материали оставят не прибраны, кално е. Това си е на шата мила родна картинка. Не зная дали на Варна дават повече средства, но там завършват нещата в цикъл. А общо за страната този върхен цикъл почти липсва. Не можем да оставим хората без бордюри, без да асфалтираме, без да застелем с базалтови плочки

можем да го кажем и сме го казвали неведнъж.

Но да предположим, че решим въпроса с парите. Трябва на всяка цена да решим и въпроса със строителната организация — не всяка е в състояние да извърши този вид работа. Трябва да се комбинират специализирани групи от по-добри майстори, които са бора вили с тази материя и главно то не да бъде строителната организация към Института за паметници на културата. Този въпрос също не е нерешим. Остава градското ръководство да се хване сериозно за работа. Вече никакво оправдание не може да се намери и никак не е лесно да се обясни защо не се започва. Аз бих могъл да обясня, ако да кажем не съм дал плановете. Но след като съм ги дал, какъвто е случаят с новия хотел на пример, където има широк фронт за работа, не мога да дам никакво убедително обяснение. За хотела ту пари няма ту работна ръка, а пусковият срок е 1978 година. Тогава пък няма да можем да усвоим всички средства.

Определено мога да кажа, че това, което е ценно като паметник на културата, вече сме го маркирали, то е под наблюдение, него няма да го изгубим. Твърде много го са понаправили и на „Гурко“, и на Самоводския пазар, и на „Пиколо“...

мът е в трудоемкостта и средствата. Безспорно, пътят има много. Единият е да се отчуждат тези квартали, да се изградят със средства на държавата и след това там да се настанят с предимство тези, които са живели и имат желание да останат в съответния квартал. Градините ще заплащат една част от стойността на жилището в налична дълга — със заемки от банката, а за останалата част евентуално да им помогне държавата. Защото те струва скъпо, геренът е труден.

„Акация“. Но се страхуваме, че не всички ще бъдат съзнателни да разберат, че не бива да се правят изменения в проекцията, замисъл. Освен това да не би парите да стигнат донякъде, а после да няма пари да измажем и да почервее целият Варуш от тухла. Какво ще го правим тогава? Всъщност това е практическата страна на въпроса, която трябва да се решава от Стопанската дирекция за изграждане на населените места и от самия град.

троитарите около сградите, без да затревиш и засадиш декоративни храсти и дървесни видове, без да направиш площадка за децата или поне местенце за пясък. Все порадипса на средства. Струва ми се, че тези средства вече трябва да се заделят от бюджета на окръга или на държавата, защото трудно се живее в горе-долу прилично изграден район, с удобни квартири, а вън да газис кал и да я намъкваш вътре.

Що се отнася до архитектурния образ на новата част, резултатът, по моя преценка, е добър. Той се дължи преди всичко на Общонародния комитет и на бюро то му. Те успяха да наложат идеята да се търсят други съвременни методи на строителство с оглед да се избегне схематизмът, до който се из

да ни доведе един строителен комбинат. Разковничето тук, за да се получи една малко по-жива архитектура (аз съм на различно мнение от другаря Панайотов, който в една уводна статия на вестник твърдеше, че едва ли не Зоналната проектантска организация не е в крак с техническия прогрес), е в това, че водещите колективи в проектирането на новата част се постаряха да потърсят по-живо, по-характерно, по-ново по дух строителство. То взе известни родствени белези от старата материална култура и е логично следствие и продължение на великопепното ни архитектурно наследство.

Смятам, че сега за „Пишмана“ съществува опасност да направим такава строителство, каквото правим в цялата страна. Като започне Домостроителният комбинат в Горна Оряховица да бъде жилища и да ги трупа на „Пишмана“ ще стане като навсякъде. Има опасност да похабим това, което направихме. Съвременните методи на строителство са нещо необходимо и задължително. Изграждането на

— Тук искам да ви прекъсна с един въпрос, който миналата година стана особено актуален. И от архитектурна гледна точка, и предвид на това, че Велико Търново е в сеизмичен район, подходящо ли е строителството на многоетажни сгради?

— За сеизмичността има изход. Като се завиши степента на сеизмичност с малко повече цимент и армировка, въпросите се решават. В далеч по-сеизмични райони строителството върви. Технически възможности съществуват. Друг е въпросът, дали въобще трябва да изграждаме високо строителство във Велико Търново. Смятам, че трябва, защото обработваемите площи са малко и едно съзнателно съгласуване и използване на въздуха — разбира се, това не бива да става за сметка на широки нормативни отстояния на сградите, е необходимо. След Мартенския пленум и със създадените нови държавни органи към Комитета за архитектура и благоустройство с профил за сеизмично териториално планиране и решаване въпроса за сеизмичните опасности ще се получат по-богати възможности за използване на огромния фонд по селата, досега малко позабравен и изоставен. Той е боно може да бъде пригоден за съвременни нужди. Друг изход няма — обработваемите площи не се създават, те съществуват. Ние не можем да ги разширим, затова трябва да ги пазим.

От друга страна пък и да качиш хората да живеят на десетия-петнадесетия етаж при неудобства като спиране на електрически ток и на асансьорите, трудно изкачване по някога на водата — такова обитаване съ

— Друг въпрос, който се следи с особен интерес, е този за паметниците.

— Паметникът е сложен синтез от история, събитие и възпитателна гледна точка за подрастващите поколения. Трудно се прави. Макеята на Ивайло видяхте. Оказа се, че един дълъг труд на скулпторния колектив не е довел до добър резултат и доколкото подреждам самият скулптор — а Даскалов е един от талантливите ни скулптори, и той се е убедил, че трябва да потърси друго решение. Може би малко по-символично. Сегашното е някак си твърде удебнено за мощния фон на Света гора.

Паметникът на Асеневиц, чието място ще бъде на оформящата се нов площад, е одобрен от Държавната комисия. Тя е препоръчала на проектантския колектив да съгласува проекта с нас като архитект, работещи на територията на града и по новия му център. По отношение на този паметник известни нотки на тревога съществуват в системата на градския народен съвет, тъй като бил комплексен от много елементи. Не съм го виждал още, трудно мога да кажа каквото и да било. Но зная, че се бърза, за да се усвоят средствата до края на годината, което на практика значи да прищипваме и да предизвикваме ускорено решаване на въпросите или по-скоро да потърсим парите.

Паметникът на съпротивата — мястото му е хубаво, в парка зад Дома на Народната армия. Доколкото разбрах, проектантите му също имат някакво решение. Въпросът за паметника на богомилите също е задвижен. Трябваше да предвидим няколко места и ги представихме. Дали Държавната комисия се е занимавала с този въпрос, дали ще се обяви национален конкурс или ще се прави чрез възлагане не зная. Единият от вариантите за студентското градинче излиза за магистралата София — Варна, малко преди отклонението за мотела. Тук има хубава връзка и с Университета, и с Царевоц, и с Бъ

строителни мощности по фабрично-заводски път е абсолютно прогресивно явление. И бедата не е в това, че създаваме строителна промишленост. Трябва да сме наясно каква промишленост създаваме. Да бъде по-гъвкава, да ни дава такива строителни елементи, чепак със съвременни методи да постигнем по-богата палитра от възможности, за да можем да избегнем скуката и схематизма. Ако си вота биде допустима доскоро, непосредствено след световната война, когато хората нямали жилища, то сега се забелязва глед за архитектурна красота, която става посеместно явление в цялата планета. В много страни се забелязва и друго явление — хората се насочват да живеят в старите сгради, като по пътя на реконструкция и адаптация ги пригаждат към съвременните нужди на обитаване. Не зная дали това е в резултат на икономическата криза, на скуката и шаблона в новото жилищно строителство или на страх от една евентуална война и загубване на тази стара материална култура.

що не е за препоръчване и като че ли известен отлив в това отношение има. Ние ще продължим да изграждаме високо и ниско, но икономически най-изгодно като че ли е да сложим в работата всичко създадено досега и ако трябва да продължим с високо — ще продължим, ако трябва да го намаляем — ще го намаляем. Нашата страна е пред окончателно решаване на жилищната криза. Дойде ози предел, в който големият център едва ли ще бъде все така привлекателен, както беше преди години. Поне практиката в другите страни, където хората се стремят да излязат от големия град, го показва. Той става не така хигиеничен, независимо че има някои предимства по отношение на транспорт, топлофикация, вода и т. н. Но не и по отношение на обитаване и контакт с природата. Хората започват да се уморяват и в събота и в неделя масово излизат извън града. Даже и вилите, ако щете. Вилата не е елемент, който показва забавляване, разкош или осмисляване, както обичаме да го наричаме. Този елемент е първата прелетна птичка, която ни подсказва, че отлив ще настъпи и у нас. Мисля, че инициативата за обхват на сеизмичните системи и за рационалното им използване, като се създадат добри пътища, транспорт, добро обслужване, топлофикация, телефонизация и т. н. е навременна.

деция студентски град, и с Шереметя, където изнасяме жилищния комплекс „Момина крепост“ за около 30 000 души. Другият вариант е паметникът да се сече на право върху скала — една твърде благодарна работа. Може да стане нещо много интересно. А вие имате много скали край Търново. Сечената скала може би ще се окаже ниска, по-вероятно е да се използва скалите отатък, по трасето за Габрово. Третото решение е горе на Варуша. Но непосредствено по моя преценка.

Паметникът на Колю Фичето е в напреднала фаза. Той ще бъде пред стария градски съвет, който с едно решение на отговорните фактори в страната след осъществяването на сградата от службите на съвета ще бъде превърнат в национален музей на архитектурата. Там е най-подходящото място — Колю Фичето е автор и строител на сградата, тя е с голямо историческо значение. За Патриарх Евтимий работата също е напреднала, мястото (пред Ректората на ВТУ) също е хубаво.

Най-тежко засега, по моя преценка, е решението на паметника на Асеневиц на новия градски площад. Там насочваме един подземен паркинг за около 800-1000 коли, който трябва да обслужва значимите обществени сгради и евентуално гостите на града, за които няма места за паркиране — тясна е територията. Едно многословно решение с много елементи може да наложи промени и сигурно няма да се приеме. По-просто решение ще е по-целесъобразно с оглед другите намерения, които съществуват около централната зона.

Общо взето местата на паметниците са добре подбрани. Че за някои случаи все още не са намерени решения, не е страшно. Работи се на широк фронт и може би ще излезат няколко паметника наведнъж.

Николина ЯМБОЛИЕВА



— Наборе, ама и ние работим, че се пържим още от първата десетдневка!..

Загубени усмивки

Никак не обичам да злосло-
ва и да се меса в чуждите
работи, но жал ми стана, ка-
то гледам как намръщено ра-
ботят работниците от търго-
вния в с. Първомайски, кои-
то са на заплатата към РПК —
Горна Оряховица. Няма я
оня усмивка, която през лет-
ния сезон те не пестяха. Се-
га като че ли чума влезе в
селото. Позаговорих насаме
с някои от тях и подразбрах
мъката им. Много се оплак-
ват от прекия си началник

към РПК. Те му поставили
въпроса, че нямат дърва и
въглища за отопление, а той
твърди, че им докарал таки-
ва. Те отричат, че са полу-
чили и спорът продължава
като от ден на ден се изост-
ря и до разрешението му май
ще се стигне някъде към ме-
сец май.

Тогава ще се върнат и ус-
мивките на магазините.

Иван ИЛИЧЕВ
с. Първомайски

Фотосмът на седмичата



В центъра на вниманието на всички винаги е бил Чо-
векът. Но в центъра на село Сушица, точно в центъра на
уличното платно, се намира един голям бетонен електри-
чески стълб. И представте си, че в една прекрасна мъгли-
ва вечер Човекът, който се намира в центъра на нашето
внимание, тръгне с кола към центъра на селото и
за миг си отклони вниманието, той неминуемо ще се натре-
се точно в електрически стълб. Тогава всеки знае, че от
Човека, който стои в центъра на нашето внимание и се
пише с главно „Ч“, ще остане само „Ч“-то.

Дали обаче това знаят тези, които стоят в центъра на
селото и трябва да мислят по тези въпроси, никой не знае!
Никой не знае!..

СТРЕЛЕЦ
По снимка на Н. ГАНЧЕВ
с. Николаево

Какво стана, какво остана и какво ще стане...

Обикновено след всеки голям празник и след всяка новогодишна
нощ, като поотрезнем, се оглеждаме наоколо, за да видим какво
е станало и какво е... останало.
Уважаеми читатели, думата ми е за село Паскалево. Там по-
традиция в края на старата година безплатно се раздава
израснали хубави борчета и смърчове. Та на този Бял банер през
последните 2-3 години му побелява главата по новогодишните праз-
ници. Пак за новогодишни нужди незаконона са изсечени над 100
дървета.
Край същото село има и един банер,
наречен Белият банер. Тази ерозирала местност
е била залесена от Горското стопанство — Велико Търново през
1966-67 г. (а тогава навярно не е станало безплатно) и сега там са
израснали хубави борчета и смърчове. Та на този Бял банер през
последните 2-3 години му побелява главата по новогодишните праз-
ници. Пак за новогодишни нужди незаконона са изсечени над 100
дървета.
И въпреки че в селото има полски пазар и доброволен отряд,
някой от браконьерите все още не е заловен и сурвакан от зако-
на, а ние имаме сигнали, че даже някои от жителите на селото
валят борчетата и елките от парковете и градините на селото за
домашни новогодишни нужди, въпреки че Горското стопанство е
организирано изсичането на достатъчно елхи.
Край същото село има и един банер,
наречен Белият банер. Тази ерозирала местност
е била залесена от Горското стопанство — Велико Търново през
1966-67 г. (а тогава навярно не е станало безплатно) и сега там са
израснали хубави борчета и смърчове. Та на този Бял банер през
последните 2-3 години му побелява главата по новогодишните праз-
ници. Пак за новогодишни нужди незаконона са изсечени над 100
дървета.

Тодор ИВАНОВ
и Младен МИНИЧЕВ
с. Паскалево

„Стрела“ и сие „Народен контрол“

Според Иванчо и... печката

В последните дни на старата
година (а май и през първи-
те на новата) в две горноор-
ховски предприятия — ЗГТ
„Металургия“ и фабрика „Ре-
корд“ — се състояха ин-
тересни нововъведения. Пред-
приятията реши да съче-
таят производствената си
дейност с търговската. За-
да очисти по-скоро складо-
вите си помещения от на-
трупаната в тях некачествена
продукция, те започнали
сами да я продават на кли-
ентите си, тоест без посред-
ничеството на търговските
предприятия.

ЗГТ „Металургия“ прода-
ва електрически готварски
печки марка „Бисер“ на це-
ни според купувача. За цел-
та е изградена комисия от
видни психолози, които оп-
ределят платежоспособност
та на клиента и му продават
печката за 50—60, а може
и за 35 лева. Подобно е по-
ложението и във фабрика
„Рекорд“, където нивни-
чните производители прода-
ват плат тип „Фланелен“,
по 0,68 лева метър, а мо-
же и за по-малко.

„Според Иванчо и кафето“,
както беше казал някой. Са-
мо че да видим кой ще сле-
дели от тази работа — Иван-
чо или кафедината. Сигур-
но е обаче едно, че ще загуби
по този деликатен начин
на първо място народното
стопанство.

БОД
(по материали на ГК за ДНК
— Горна Оряховица)

Новини от търговията

Макар че въпросите новини
носят есенна дата, те пак са ин-
тересни за любознателите. Лис-
ковските търговци от РПК „Нар-
код“, както си е редно, посрещ-
наха не само търговския праз-
ник, а и Новата година. Пред-
полага се, че едва ли по праз-
ниците са се случили за дълга,
който имат към лисковското граж-
данство. А именно да изпълнят
някои подробности по качеството
на обслужването. Местни тър-
говци като Тодор Спасов от мага-
зин 30, София Узунова от мага-
зин 15 са скрили от клиентите
по 50 кг захар и по 50 кг браш-

но. Запитах защо са го напра-
вили, отговарят — „За да ни
бъде по-сладко през Новата го-
дина“.
А готвачът на закуската „За-
водска среща“ Йордан Давидков
приготвил кюфтета с намален
грамаж в разлика от 10 до 30
грама. В ресторант „Янтра“ риба-
та е била с 15 грама по-лека,
а кебабчетата — с 10 грама.
Сладкарката в сладкарница „Ма-
линя“ Пенка Димитрова пак скри-
ла шоколадови дражета с леши-
нин от най-големите любители на
този артикул — децата. В „Пър-
ви квартал“ продавачката на зе-

ленчуковия магазин Невяна
Димитрова предположила да готви
на къжа си в къщи сърми със
зеле, вместо да продава зеле.
А в това време мъжът ѝ прода-
вал в магазина вместо нея, като
се държал грубо с клиентите.
Какво да прави човекът, ще про-
дава, щом иска да има за вече-
ри зелени сърми. Правейки ана-
лиз на търговските вестии, се чу-
дим дали няма да ги има и през
тази година, особено като имаме
предвид наказанието, които са
наложени на виновниците, неза-
читайки 127 постановление на Ми-
нистерския съвет. А това са ед-
ни наказания, все едно, че бъл-
ха ги е ухапала.

Марк ШАНДЕР
по материали на ГК на ДНК
— Лясковец



КОНТРОЛНО ЗА КОНТРОЛА

Народният контрол е голяма
работа. Някъде казват, чудеса
правят и на много народ издър-
жал ушите. И всеки, който нага-
ва дълга, багал през девет ба-
ра.

Но чепавският контрол си е
протичка, не дърпа уши. Той са-
мо си прави събрането в нача-
лото на годината, избира си ко-
мисията и си приема плановите.
И слава папка под мишница. Е-
като го види с папката, навър-
ши капа и закувал мустак, всич-
ко онова, дето се вика руши-
тел, крадец и т. н. започва да
треперя, защото е страшно да те
срещне контрол в небрано дозе.
Но после се оказва, че контро-
лът си крива калата и засуква

мустак по навик и ако дръпне
някоя ухо, то ще е за настрое-
ние. Повече не сме. Ами нали
си има началници, нека те си
берат грижата... А така, като на-
прави една проверка, контролът
може да си да си снурука, до
волен, че папката му е натежа-
ла и догодина ще има какво да
отчете на събрането си. И тога-
ва ще каже: „Стига ми толкова.“
Цяла година контролiram, а на
една кого си издърпах даже уши-
те и той вече не ме поглежда. Не
ка друг да дойде да дърпа уши,
да види как ще го гледат после.

И така, ако не го смеят, чапа-
евският контрол пак ще си сло-
жи папката под мишница и пак

ще почне да контролира, но с
обина на ухото — да не би да
расхърца някого.

Ан. ГЕЛОВ



Неофициален вход



Учреждението ни има два
входа. Единият е главен.
През него минаваме, когато
отиваме на работа. Другият
е неофициален — извежда на по-
глуха улица. Не е много при-
ветлив, но го използваме,
когато се налага да си свър-
шим някоя частна работа през
работното време. Вижда напри-
мер машинописката през про-
зореца, че хората носят ня-
какви интересни покупки и
излиза уж за малко от стая-
та. През задния вход и на
право в магазина.

Когато се срещаме на този
вход, дори се поздравяваме
по-учтиво. И никой никога не
пита къде отива. За улеснение
някои от колегите гарират и ко-
лите си наблизо до него.

Така сме свикнали с това,
че използването му не си
таме за нарушаване на трудо-
вата дисциплина. Приемаме
като естествено и излизането
понижко на началника оттам.
С една дума — проявяваме
взаимно разбиране.

За това единодушно него
дуваме от понесения се слух,
че щели да го зазидат. Хиги-
енично ли ще е, кажете, чи
стачката да започне да изхвър-
ля сметта през парадния
вход?

Кажете, де!

Георги ЦАНКОВ
Павликони

Мостът на въздишките

Този „мост“ свързва двата
брга на Голяма река край
Стражица. Неотдавна по него
тропах на път за нивите тру-
довите хора. Днес те пест са
мо тази песничка:

Плачат върбите край моста,
в дупки сълзите текат.
Крак ли във тях се залови,
няма спасение, брат.

Гнили дъски и подпорни
святър с въздишките сега,
левият бряг се кокорн,
десният плаче в тъга.

Плачат върбите, горните,
мостът припая и той,
кой ли ще види сълзите,
пита се, търси се, кой.

Гунчо ГАНЧЕВ
Стражица

Стефан ДИМИТРОВ



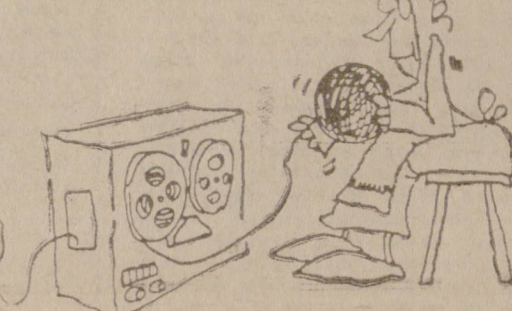
Рационализация

Антон ЦАНЕВСКИ



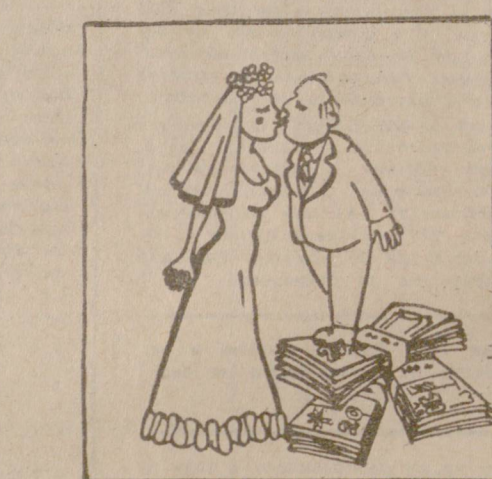
— Знаеш ли, няма билети за „Римска баня“...
— Провери на „Башхаман“ — там има ре-
довно...

Христо СТОЙЧЕВ



Модернизация

Стефан ДИМИТРОВ



Равен брак.

Щеш, не щеш — никога пеш...

„Пътеката на младостта“ — така шеговито
я наричат железничарите, които пътуват по
нея. А всъщност тая пътека е много стара и
свързва гара Горна Оряховица с града. И за-
това, че е стара, никой не ѝ обръща внимание.
Остаряха и проблемите около нея, които години
наред се повдигат от гражданите, особено от
работещите в ж. п. възела.

По съвещания някои отговорни другари си
записват в тефтерите. Остаряват хората, оста-
риват и тефтерите и никой не ги разгръща. Оста-
рива все повече и пътеката. Независимо, че по
нея постоянно вървят хиляди хора, които ис-
кат да са вечно млади. Вместо да чакат рей-
са, много железничари от кв. „Пролет“, че да
же и от центъра на града, предпочитат да вър-
вят пеш до гарата. А в кално време тези хора
рискуват да си оставят обувките по пътеката,
тъй като тя не е оправена след прокарването
преди години край нея канализация. Там, къ-
дето има стъпала, при хлъзгащо време е удоб-
но, но където е калдъръм, трябва да се преми
нава с временно поставени шейни.

Някога пътеката бе осветена и вечер беше
много красива и романтична. Сега до нея не
достига никакво осветление, въпреки голямото
желание на тези, които се връщат през зимни-
те вечери и нощи от работа. Ще загине и по-
следната придобивка на пътеката — циментови
те стъпала, които започват да се рушат. И с
това тя още повече ще остарее. Но няма да ос-
тарят хората, които ходят по нея, защото те
са упорити със своя девиз: „Ходи повече пеш,
за да си вечно млад“.

Пенка АТАНАСОВА
Горна Оряховица

„ЗЛИЯТ ДУХ В ШИШЕТО“, поместен тук в
кюшето, е новата рубрика, в която именно ще
се виждат поминиво всички автокарачи — пияници!



Водачи, управля-
вали автомобили
тед употреба на
пиколок:
Георги Димитров
оргиев, техник
С — Велик-
ичево
Добри Добре-
инска шлосер
седа за при-
дство на метат-
ствъзова
панкзав
Ангел Йорданс-
имитров — с
ърбица.

Младежки клуб

Една нова придобивка за
радва комсомолците в Стра-
жица. Наскоро бе открит мла-
дежкия клуб. В него те ще
слушат съвременна музика от
дискотеката, а оркестърът
участват във фестивала
„Ален мак“, ще прави още
по-приятен културния отдих.
Клубът разполага с библио-
тека, получават се списания,
вестници. Тук ще се органи-
зира срещи с активни бор-
ци против фашизма и капи-
тализма, с изтъкнати дейци
на културата, ще се популяр-
зира новостите от градската
картинна галерия. Но най-
очаквани от всички ще бъдат
вечерите на младия работник
и специалист, гостуването на
други клубове от страната.

Под шефството на редак-
цията на в. „Комунар“ тук
започна районен турнир по
шахмат.

Димитър ЖУЛЕВ

Традицията е нарушена

В Хаджидимитрово читалище-
то от сутрин до вечер е пусто.
Една хубава традиция е наруше-
на. В миналото имаше театрален
колектив, който всеки сезон съ-
здаваше представления за жителите на
селото. Добро впечатление прав-
ше и вокалната група. Но от
няколко години и тя не същес-
твува. Преди, когато през зимна
та ваканция се заварява сред
ношокоците, се представяше
свс специално подготвена прог-
рама.

Защо е така? Верно е, че те-
левизицията заварява хората по-
вече в къщи, намалява младежи-
те. Но никой не се е постарал
да подлри ония, които не една
година са били на сцената, раз-
валят са хората. Вместо това, тър-
сят се оправдания — нямамо по-
мещения за репетиции. А към
библиотеката има свободна зала,
която може да се използва за та-
зи цел.

Явно е, че читалищното ръко-
водство чаква някога да му свър-
ши работата.

Ангел БЛАЖЕВ

Телевизия

СЪБОТА — 7 ЯНУАРИ

10.00 — Гимнастика за всички.
10.10 — „Какъв си Дядо Мраз“.
„Какво да прави Дядо Мраз“.
„Новогодишен вятър“ —
предаване за децата, 11.00 —
„Голямото рисувано приключение“
и „Пети на конкурс за кучета“ —
детски филм, 11.20 — „Вне има
те думата“ — куински игрален
филм, 13.00 — Информационен
дневник, 14.00 — Четири млади
семейства и Дядо Мраз — та-
состезание, 15.30 — „Билет за
Антарктида“ — документален
филм, 15.50 — Екзотична
— естраден концерт, 16.05 — „Сва-
дейски дни в гр. Трявна“, 16.35
— „Браво, България“ — филмов
очерк (ТВЦ Рус), 17.10 — „Меря
Попина“ — детски сериал, филм,
1 епизод, 17.30 — Новини, 17.55
— Дивата природа на Австро-
лия: „Антарктическа зима“, 18.05
— „Националната галерия в Лон-
дон“ — „Раждането на Европейска-
та жаволка“, 18.30 — Портрети:
„Пещинит композитор“, 19.05 —
„Мома по двори ходеше“ — кон-
церт народна музика (ТВЦ Пло-
див), 19.20 — „Христо Ботев“ —
документален филм, 19.50 — Па-
ка нощ, децата, 20.00 — По са-
та и у нас, 20.25 — „Дон Кар-
лос“ — опера от Джузепе Верди,
спектакъл на Миланската Скала
по случай 200-годишнината от се-
новането 6-директно предаване
(В паузата — Новини).

ВТОРА ПРОГРАМА

18.00 — „Свят“ — научно-се-
пуларен филм, 1 епизод, 18.30 —
„Вчера, днес, утре“ — информа-
ционна емисия, 18.50 — „Алексан-
др Велики“ — американски иг-
рален филм, 21.00 — Съ-
крившата на България: „Песен-
та на чучурите“, 21.20 — Европей-
ско първенство по тенис: Бълга-
рия — Австрия, репортаж, 21.50
— Новини — БТА, 22.00 — По-
света и у нас.

ПРЕДВАРИТЕЛНА ПРОГРАМА

НЕДЕЛЯ — 8 ЯНУАРИ
10.00 — Гимнастика за всички.
10.10 — „Част от сините слони-
ве“ — детски игрален филм, 11.20
— „Зайчето, Коска и поточето“ —
детски филм, 11.30 — Забавна
програма, 12.00 — „Светът в дей-
ствие“ — възстановителско пре-
даване, 13.00 — Информационен
дневник, 14.00 — Хроника на Ое-
вобожението, 14.10 — Ателие:
„Сибир“, 14.40 — Забавна про-
грама, 15.30 — Спортна моза-
ка с репортаж от анкетата на
Полската телевизия за спортиста
на света през 1977 година, 15.50
— „Бомбете и Картофенит нис“ —
детски сериал, филм, 11 епизод:
18.45 — Концерт — народна
музика: „На гости у баба Тър-
са и баба Евдокия“, 17.10 —
България: Панайот Хитов — вой-
волата, 17.30 — Новини, 17.40 —
Тираж на Тото 2, 17.45 — ТВ об-
тив, 18.40 — „Пътят към София“ —
български игрален филм (IV
серия), 19.45 — Лека нощ, деца!,
20.00 — Панорама: 20.45 —
Спорте и у нас, 21.00 — Моза-
ка: „Пътят към София“ — български
игрален филм, V серия, 22.10 —
Забавна програма, 22.40 — Но-
вини.

ВТОРА ПРОГРАМА

18.00 — „Един авеодоброец от
крива земята“ — детски музи-
къл, 19.00 — „Вчера, днес, утре“ —
информационна емисия, 19.20 —
„Каминг-клинг“ — американски
анион филм на ГДР, 21.00 —
Спортна неделя, 21.50 — Новини
— БТА, 22.00 Панорама.

ПОНЕДЕЛНИК — 9 ЯНУАРИ

17.30 — Новини: 17.40 — При-
тези, които ни обичат: „Художник
кът Иван Лазаров“ — предаване
за пионери, 18.05 — „Поезия
и пътеки“ — емисия за 20-годиш-
нината на Варненския държавен
куклен театър, 18.35 — „Кур-
иер“ — телевизионен журнал за
Строителни войски, 18.55 — Ки-
новест: „В орбита около Земя-
та“, I част, 19.15 — Музикален
преглед: 19.35 — Киновест: „В
орбита около Земята“, II част:
19.50 — Лека нощ, деца!, 20.00
— По света и у нас, 20.30 —
„По дирята на безследно изчез-
налите“ — американски игрален
филм, I и II серия, 22.05 —
Агенция ДНК: 22.35 — Новини.